

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 278-279/2501

พนักงานอัยการกรมอัยการ และห้างตั้งท่งฮวด ฯลฯ โจทก์ นายเซ่ง หรือปรีชัย กับพวกจำเลย กฎหมายลักษณะอาญา ม. 71, ม. 225, ม. 304, ม. 319

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 71, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 225, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 304, กฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 319, ป.อ. มาตรา 3, ป.อ. มาตรา 266, ป.วิ.อ. มาตรา 47, ป.วิ.อ. มาตรา 164, ป.วิ.อ. มาตรา 192, ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.อ. มาตรา 264

ย่อ / หลักกฎหมาย

การรวมกระทงลงโทษ เมื่อรวมโทษทุกกระทงเข้าด้วยกันแล้วจะลงโทษเกินกว่าอัตราขั้นสูงได้ การที่จำเลยเขียนชื่อและประทับตราชื่อห้างร้านที่ไม่มีตัวจริงแต่เป็นห้างร้านที่สมมุติขึ้นและใช้ชื่อและประทับตราที่สมมุติขึ้นในการออกเช็คสั่งจ่ายหรือสลักหลังเช็คที่ไม่มีห้างร้านตัวจริง เป็นผิดฐานปลอมหนังสือทั้งฉบับ เช็คเป็นใบสั่งให้จ่ายเงินตามกฎหมายลักษณะอาญา มาตรา 225(4) และประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 266(4) โดยอยู่ในลักษณะ 21 ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ คำร้องขอแก้ฟ้องที่ศาลไม่ได้สอบถามคู่ความและมีคำสั่งอย่างนั้น ไม่ถือว่าเป็นส่วนหนึ่งของคำฟ้องแม้ศาลจะได้ส่งสำเนาให้คู่ความอีกฝ่ายก็ตาม และศาลย่อมชี้ขาดคดีนอกฟ้องตามคำร้องที่ไม่ได้สอบถามและมีคำสั่งประการใดนี้ ไม่ได้คดี 2 ส่วนนี้ ได้ความว่า นายเซ่งหรือปรีชัย จำเลยที่ 1 เป็นลูกจ้างของห้างตั้งท่งฮวดหุ้นส่วนจำกัดซึ่งขายสินค้าต่าง ๆ จำเลยที่ 1 เป็นพี่จำเลยที่ 2 กับนายเลียงหรือวีระอายุ 17 ปี เป็นน้อง จำเลยที่ 1 เป็นคนเดินตลาดของห้างนี้ หากมีผู้ต้องการซื้อจำเลยที่ 1 ก็ไปแจ้งแก่ผู้จัดการหรือผู้ช่วยผู้จัดการห้างให้ออกใบเบิกสินค้าเพื่อรับสินค้าของห้างนำไปมอบแก่ผู้ซื้อ ให้ผู้ซื้อลงนามในใบรับสิ่งของ (หรือใบมัดใช้เงิน) แล้วนำไปมอบแก่ห้างเพื่อจะได้เก็บเงินจากผู้ซื้อตามใบรับสิ่งของ เดิมห้างขายเงินสด จำเลยที่ 1 แนะนำให้ขายสินค้าเงินเชื่ออ้างว่าลูกค้ามีหลักฐานดี เมื่อห้างยอมขายเชื่อ จำเลยที่ 1 จึงเอาความเท็จมาแจ้งแก่ผู้จัดการหรือผู้ช่วยผู้จัดการว่า ห้างร้านชื่อนั้น ๆ ต้องการสินค้าอย่างนั้นอย่างนี้จำนวนเท่าใด โดยจำเลยที่ 1 สมมติชื่อขึ้น มีชื่อตรงกับห้างร้านที่ตั้งอยู่บ้าง เช่น บริษัทเฮงจ่วนมีชื่อคล้ายคลึงหรือไม่คล้ายคลึงกับชื่อห้างร้านอื่นบ้าง ผู้จัดการหรือผู้ช่วยผู้จัดการหลงเชื่อออกใบเบิกสินค้าให้

คำพิพากษา

จำเลยที่ 1 หรือจำเลยที่ 2 ก็นำใบเบิกสินค้าไปเอาของที่คลังสินค้าของห้างหรือที่ท่าเรือคลองเตย โดยจำเลยผู้รับสินค้าไปได้ลงชื่อรับของให้ไว้แก่ผู้รักษาลังสินค้าหรือผู้ทำงานติดต่อกับท่าเรือ ได้สินค้าแล้วก็เอาไปขาย โดยจำเลยที่ 1 ทำใบรับสิ่งของหรือใบมัดใช้เงินขึ้นลงชื่อห้างร้านและประทับตราตามที่จำเลยที่ 1 สมมติขึ้นเป็นผู้รับของไว้ จำเลยที่ 1 นำใบรับของมาให้ห้างบ้าง จำเลยที่ 2 นำมาบ้าง เงินที่จำเลยขายสินค้าได้ ได้ฝากธนาคารไว้โดยใช้ชื่อต่าง ๆ กันรวมหลายธนาคาร เมื่อถึงกำหนดใช้เงินตามใบรับของคนเก็บเงินไปเก็บเงินไม่พบร้านสมมติไปถามจากจำเลยที่ 1 ตอนต้น ๆ จำเลยที่ 1 รับไปเก็บให้ ได้เป็นเงินสดบ้างหรือเช็คสั่งจ่ายหรือสลักหลังโดยชื่อสมมติบ้าง นำมาให้คนเก็บเงิน บางครั้งจำเลยที่ 2 ก็นำมามอบให้ คนเก็บเงินก็คืนใบรับของรายนั้น ๆ ให้จำเลยไป จำเลยที่ 1 ก็ทำลายเสีย เช็คที่ธนาคารส่งคืนขึ้นเงินไม่ได้คนเก็บเงินก็ติดต่อกับจำเลยที่ 1 หลายครั้งเข้าคนเก็บเงินทราบความทุจริตจำเลยก็แบ่งผลประโยชน์ให้ ครั้นต่อมาการเก็บเงินผิด

มากขึ้นคนเก็บเงินได้บอกความจริงดังกล่าวแก่ผู้ช่วยผู้จัดการ ๆ บอกผู้จัดการเรียกจำเลยที่ 1 ไปสอบถามพร้อมจำเลยที่ 2 กับนายเลียงหรือวีระ จำเลยที่ 1 รับสารภาพและนำไปเอาดวงตรา ฯลฯ ที่ใช้ประทับชื่อห้างร้านและเซ็นส่งจ่ายหรือสลักหลังเช็ค ผลการตรวจสอบบัญชีปรากฏว่า จำเลยที่ 1 ได้กล่าวเท็จรับเอาของไปหลายครั้งหลายหนรวม 147 รายการเป็นเงิน 5,906,839 บาทใบรับของที่จำเลยทำให้ยังเหลืออยู่อีก 82 ฉบับรวมเงิน (ราคาสินค้า) 3,461,845 บาทเช็คต่าง ๆ ที่จำเลยนำมาใช้ 97 ฉบับรวมเงิน 2,441,630 บาท ได้มีการร้องทุกข์สอบสวนเสร็จแล้วโจทก์แยกฟ้องจำเลยเป็น 2 ส่วนขอให้คืนหรือใช้ทุนทรัพย์คดีแรกเป็นเงิน 45,000 บาท แล้วโจทก์ร้องขอแก้เป็น 146,500 บาท คดีหลัง 5,906,839 บาทศาลชั้นต้นเห็นว่าจำเลยสมคบกันใช้อุบายหลอกลวงผู้เสียหายเอาสินค้าไปจำหน่ายเป็นประโยชน์ส่วนตัว ส่วนข้อหาฐานปลอมหนังสือไม่ปรากฏว่าจำเลยปลอมดวงตราของบริษัทเฮงจ่วนอย่างไร ห้างร้านยี่ห้ออื่นจำเลยก็สมมติขึ้น พิพากษาว่าจำเลยผิดตาม กฎหมายอาญามาตรา 304, 63 รวมกระทลงโทษจำคุกจำเลยที่หนึ่ง 8 ปี จำเลยรับสารภาพ (เมื่อสืบพยานโจทก์ได้หนึ่งปากแล้ว) ลดตาม ม. 59 กึ่งหนึ่งจำคุก 4 ปี จำคุกจำเลยที่สอง 4 ปี ให้ช่วยกันคืนหรือใช้ราคาทรัพย์ตามคำขอท้ายฟ้องทั้งสองคดีโจทก์ โจทก์ร่วม (ห้างตั้งท่งฮวด ฯ โดยนายสิน พรประภาผู้จัดการ) และจำเลยต่างอุทธรณ์ทุกฝ่ายศาลอุทธรณ์เห็นว่า จำเลยสมคบกันทำผิดฐานฉ้อโกงตาม มาตรา 304 และ 319 การที่จำเลยที่ 1 สมมติชื่อห้างร้านขึ้นแล้วนำไปรับสิ่งของ ออกเช็คส่งจ่ายหรือสลักหลังเช็คที่ไม่มีตัวจริง เป็นผิดฐานปลอมหนังสือ การรวมกระทลงโทษตาม มาตรา 304 มาตราเดียว ต้องลงโทษไม่เกินอัตราขั้นสูง คือ จำคุกไม่เกิน 3 ปี ส่วนค่าเสียหายทุนทรัพย์ในคดีแรกไปรวมอยู่ในคดีหลัง ค่าเสียหายจริงเฉพาะคดีหลังเพียง 5,760,339 บาท ค่าเสียหายคดีแรกโจทก์ขอเพียง 45,000 บาท แม้จะยื่นคำร้องขอแก้ ศาลส่งสำเนาให้จำเลย แต่ก็หาได้สอบถามหรือมีคำสั่งไม่ ควรให้จำเลยใช้เพียง 45,000 บาท รวม 2 คดีเป็นเงิน 5,805,339 บาทพิพากษาแก้ว่าจำเลยที่ 1 ผิดตาม กฎหมายอาญา มาตรา 304, 225 เรียงกระทลงโทษจำคุกตาม ม. 304 3 ปี มาตรา 225 7 ปีรวม 10 ปีลดตาม มาตรา 59 คงจำคุก 5 ปี จำเลยที่ 2 ผิด มาตรา 304 จำคุก 3 ปี ให้ช่วยกันคืนหรือใช้ราคาทรัพย์ 5,805,339 บาทอัยการโจทก์ฎีกาขอให้ลงโทษตาม มาตรา 306(4), 319 โจทก์ร่วมฎีกาว่าควรจะเรียงกระทลงโทษจำเลยที่ 1 ให้มากกว่าที่ศาลอุทธรณ์พิพากษาจำเลยที่ 1 ฎีกาว่า จำเลยไม่ควรมีผิดฐานปลอมหนังสือ จำเลยที่ 2 ฎีกาว่า จำเลยไม่มีผิดฐานฉ้อโกงศาลฎีกาเห็นว่าการกระทำของจำเลยไม่เข้าบทมาตรา 306(4), 319(1) และ (3) ฎีกาอัยการฟังไม่ขึ้น ฎีกาของโจทก์ร่วม เห็นว่าจำเลยทำการฉ้อโกงหลายสิบครั้ง รวมกระทลงโทษเกินกว่า 3 ปีได้แต่ศาลชั้นต้นและศาลอุทธรณ์ลงโทษจำเลยมาคนละไม่เกิน 5 ปี การที่ฎีกาให้ใช้ดุลพินิจลงโทษให้หนักเป็นการคัดค้านข้อเท็จจริงต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 ที่ขอให้คืนหรือใช้ทรัพย์คดีแรก 146,500 บาทนั้น โจทก์ขอมาท้ายฟ้อง 45,000 บาทเท่านั้น ที่ร้องขอแก้ศาลส่งสำเนาคำร้องแก้จำเลย แต่ศาลไม่ได้สอบถามมีคำสั่งประการใด จะถือว่าคำร้องขอแก้ฟ้องเป็นส่วนหนึ่งของฟ้องไม่ได้ คำรับสารภาพของจำเลยที่ 1 จึงไม่เกี่ยวกับคำร้องขอแก้ฟ้อง ศาลไม่มีอำนาจชี้ขาดบังคับคดีนอกฟ้อง ศาลอุทธรณ์หักทุนทรัพย์คดีแรกออกจากคดีหลังชอบแล้ว เพราะโจทก์ไม่มีอำนาจฟ้องทุนทรัพย์รายเดียวซ้ำขึ้นมาอีก ปรากฏว่าเมื่อเกิดเรื่องแล้วผู้เสียหาย (โจทก์ร่วม) ได้รับชำระหนี้จากทรัพย์สินของจำเลยที่ 1 ซึ่งอยู่ในครอบครองของผู้จัดการห้าง และจำเลยที่ 1 ได้พาไปเก็บเงินค่าสินค้าที่ค้างชำระตามห้างร้านมาได้อีก ฟังได้ว่าห้างตั้งท่งฮวดได้รับเงินและทรัพย์สินคืนแล้ว 400,000 บาท หักจากยอดเงินที่ศาลอุทธรณ์บังคับให้จำเลยใช้คงเหลือ 5,405,339 บาทฎีกาจำเลย

ที่ 1 เห็นว่าชื่อที่จำเลยเขียนและตราที่จำเลยประทับในใบรับของและเช็ค อันเป็นชื่อและตราที่ไม่มีตัวจริงนั้นการที่ไม่มีห้างร้านตัวจริงแต่เป็นห้างร้านที่สมมติขึ้น จึงเป็นความผิดฐานปลอมหนังสือทั้งฉบับ เช็คเป็นใบสั่งให้จ่ายเงินตามกฎหมายอาญา มาตรา 225(4) ที่คัดค้านว่าควรผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 264 นั้น เช็คอยู่ในลักษณะ 21 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ อันว่าด้วยตัวเงิน จึงต้องด้วย ประมวลกฎหมายอาญามาตรา 266(4) ซึ่งโทษหนักกว่ากฎหมายลักษณะอาญา คือโทษปรับสูงกว่าไม่ต้องแก้ไขฎีกาจำเลยที่ 2 แยกโต้แย้งเฉพาะการกระทำของตนคนเดียว ว่าไม่ครบองค์ความผิดฐานฉ้อโกง เป็นการคัดค้านข้อเท็จจริง โดยศาลล่างทั้งสองชี้ขาดว่าจำเลยสมคบกันทำการฉ้อโกง ต้องห้ามตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 พิพากษายืนกำหนดโทษตามศาลอุทธรณ์แต่ให้จำเลยช่วยกันคืนหรือใช้ทรัพย์สินเพียง 5,405,339 บาท

องค์คณะ

นนทปัญญา · นนทประชา · ดุลยการณ์โกวิท

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/278-279/2501>